

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2004. december 16. *

A C-520/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanyolország) a Bírósághoz 2003. december 15-én érkezett 2003. november 27-i határozatával terjesztett elő az előtte

José Vicente Olaso Valero

és

a **Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)**

között folyamatban levő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts, N. Colneric (előadó), K. Schieman és Juhász E. bírák,

főtanácsnok: A. Tizzano,

hivatalvezető: R. Grass,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

tekintettel a tárgyalásra készített jelentésre,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- Olaso Valero képviselőjében T. Alcalá Mellado abbogada,
- a spanyol kormány képviselőjében L. Fraguas Gadea, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében G. Rozet és L. Lozano Palacios, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelv (HL L 283., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 217. o.) értelmezése.

- 2 Ez a kérdés az Olaso Valero és a Fondo de Garantía Salarial (bérgarancia-alap, a továbbiakban: Fogasa) közötti jogvitában merült fel, amelyben a Fogasa megtagadta, hogy másodlagos felelőssége alapján kártérítést fizessen Olaso Valero jogellenes elbocsátásáért, miután a kártérítés kifizetéséről a munkavállaló és munkáltatója egyezségben állapodott meg.

Szabályozási háttér

A közösségi szabályozás

- 3 A 80/987 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „ezen irányelvet a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, a 2. cikk (1) bekezdésének értelmében fizetésektelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni”.
- 4 Az említett irányelv 2. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy az irányelv nem sérti az egyes tagállamok jogszabályaiban szereplő „munkavállaló”, „munkáltató”, „díjazás”, „megszerzett jogosultság” és „jövőbeli jogosultság” kifejezések meghatározásait.
- 5 Ugyanezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése ekként rendelkezik:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 4. cikk alá tartozó garanciaintézetek biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből

vagy munkaviszonyokból származó olyan fennálló követeléseinek a kielégítését, amelyek egy meghatározott időpont előtti időszak díjazását érintik.”

- 6 A 80/987 irányelv 4. cikke szerint a garanciaintézetek 3. cikkben említett felelősségét a tagállamok meghatározott időszakra vonatkozó díjazás mértékéig vagy felső határ megállapításával korlátozhatják.

- 7 Az irányelv 9. cikke kimondja, hogy az irányelv „nem érinti a tagállamok azon lehetőségét, hogy a munkavállalókra nézve kedvezőbb törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket alkalmazzanak vagy vezessenek be”.

- 8 Ugyanezen irányelv 10. cikkének a) pontja alapján az irányelv „nem érinti a tagállamoknak azt a lehetőségét, hogy [...] megtegyék a visszaélések elkerüléséhez szükséges intézkedéseket”.

- 9 A 80/987 irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 270, 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 261. o.), amely az alapeljárás tényállását követően lépett hatályba, az előbbi irányelv 3. cikkét a következőképpen módosította:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 4. cikk alá tartozó garanciaintézetek biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó, fennálló követeléseinek a kielégítését, és amennyiben a nemzeti jog ezt előírja, a végkielégítést is a munkaviszony megszűnése esetén.

A garanciainstízet által átvállalt követelések azok a fennálló fizetési követelések, amelyek a tagállamok által meghatározott időpont előtti és/vagy — adott esetben — utáni időszakra vonatkoznak.”

A nemzeti szabályozás

Az 1/1995 királyi rendelet

- 10 Az Estatuo de los Trabajadores (a munkavállalók jogállásáról szóló törvény) átdolgozott szövegének jóváhagyásáról szóló, 1995. március 24-i 1/1995 királyi rendelet (BOE 75. sz., 1995. március 29., 9654. o., a továbbiakban: munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály) 26. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) Munkabérnek minősül minden olyan, készpénzben vagy természetben juttatott gazdasági előny, amelyet a munkavállaló a más részére végzett szakmai tevékenysége ellenértékéeként kap, feltéve, hogy az előny a ténylegesen elvégzett munka díjazásaként, a díjazás formájától vagy a munkához kapcsolódó pihenőidő hosszától függetlenül jár. [...]

(2) A munkavállaló szakmai tevékenysége során felmerült költségek visszatérítése címén kapott összegek, a társadalombiztosítási ellátások és juttatások, valamint az áthelyezéshez, a felfüggesztéshez vagy elbocsátáshoz kapcsolódó juttatások nem tartoznak a munkabér fogalma alá.”

- 11 „A férfiak és a nők egyenlő díjazásáról” szóló, 2002. július 5-i 33/2002 törvénnyel (BOE 161. sz., 2002. július 6., 24683. o.) módosított, a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 28. cikke kimondja:

„A munkáltató azonos értékű munka elvégzéséért a munka típusától függetlenül köteles közvetlenül vagy közvetve ugyanazt a — bérjellegű vagy egyéb — díjazást fizetni, anélkül, hogy annak részletei és körülményei tekintetében bármilyen, nem alapuló megkülönböztetést tenne.”

- 12 A munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikke (1) és (2) bekezdésének az 1997. december 19-i 60/1997 törvény (BOE 304. sz., 1997. december 20., 37453. o.) által elfogadott változat szerinti szövege kimondja:

„(1) A Munkaügyi és Társadalombiztosítási Minisztérium felügyelete alá tartozó bérgarancia-alap, amely jogi személyiséggel és a célja eléréséhez szükséges cselekvőképességgel rendelkezik, olyan önálló szervezet, amely folyósítja a munkavállalóknak járó munkabért fizetéseképtelenség, a kifizetések felfüggesztése és csőd esetén, illetve ha a vállalkozók a fizetőképtelenséget bírósági úton rendezik.

A fenti bekezdés céljából munkabérnek minősül az egyezségben vagy a bírósági határozatban ilyenként elismert összeg, a 26. cikk (1) bekezdésében foglalt valamennyi esetben, így a »salarios de tramitación« jogcímen nyújtott kiegészítő juttatás is, amelyről adott esetben az illetékes igazságügyi hatóság dönt; mindazonáltal az alap semmilyen címen — sem együtt, sem elkülönítve — nem folyósít a szakmaközi napi minimálbér kétszeresének és a legfeljebb százhusz ki nem fizetett munkanap számának szorzatát meghaladó összeget.

(2) Az előző bekezdésben felsorolt esetekben a bérgarancia-alap az elbocsátott munkavállalónak vagy annak a munkavállalónak, akinek munkaszerződése a jelen törvény 50. és 51. cikke, valamint 52. cikke c) pontja alapján szűnt meg, folyósítja az ítélet vagy közigazgatási határozat által megállapított, legfeljebb egyévi munkabérnek megfelelő mértékű kártérítést, mindazonáltal a számítás alapjául szolgáló napi munkabér nem haladhatja meg a szakmaközi minimálbér kétszeresét.

A kártérítés összege — a bérgarancia-alap által elbocsátás vagy a munkaszerződésnek a jelen törvény 50. cikke szerinti megszűnése esetén történő folyósítása céljából — szolgálati évenként 25 nap alapulvételével kerül kiszámításra, és nem haladhatja meg az előző bekezdésben meghatározott maximumot.”

- 13 A munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikkének (4) bekezdése szerint az alap az iratok megalapozottságának vizsgálata után teljesíti az e rendelkezést megelőző bekezdésekben foglalt kötelezettségeit.
- 14 A munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 50. cikke felsorolja azokat az eseteket, amelyekben a munkavállaló megszüntetheti munkaszerződését:

„(1) Munkaszerződésének megszüntetését a munkavállaló az alábbi esetekben kérheti:

[...]

c) a munkáltató minden egyéb súlyos kötelezettségzegése esetén, *vis maior* kivételével [...].

(2) Ezekben az esetekben a munkavállalót megilleti a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítés.”

15 A munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 56. cikkének (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„(1) Az elbocsátás jogellenességének megállapítását követően a munkáltató az ítélet közlését követő öt napon belül választhat a munkavállaló továbbfoglalkoztatása és az ugyanezen bekezdés b) pontjában előírt »salarios de tramitación« kifizetése, valamint az ítéletben meghatározandó, következő összegek kifizetése között:

- a) szolgálati évenként 45 napi munkabérnek megfelelő kártérítés, az egy évnél rövidebb időszakra ennek arányos része havi alapon, legfeljebb 42 hónapra számolva;
- b) az elbocsátás időpontjától az elbocsátás jogellenességét kimondó ítélet közléséig vagy a munkavállaló új munkahelyen való elhelyezkedéséig eltelt időszak alatt esedékes munkabér összege, feltéve, hogy a munkavállaló az ítélet meghozatalát megelőzően helyezkedett el, és hogy a munkáltató bizonyítani tudja, hogy a »salarios de tramitación«-ból történő levonás érdekében az összegeket kifizette.

A munkáltató köteles az előző bekezdésben említett fizetési időszak alatt a munkavállaló társadalombiztosítását fenntartani.”

A Fogasárról szóló, 505/1985 királyi rendelet

- 16 A bér garancia-alapok szervezetéről és működéséről szóló, 1985. március 6-i 505/1985 királyi rendelet 14. cikke (BOE 92. sz., 1985. április 17., a továbbiakban: 505/85 királyi rendelet) értelmében:

„(1) Jelen királyi rendelet céljából védett bérkövetelésnek minősül a munkavállalót megillető minden olyan gazdasági előny, amelyben

- a) a ténylegesen elvégzett munkáért;
- b) a munkához kapcsolódó pihenőidőért részesül;
- c) és az a gazdasági előny, amelyben a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 56. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a munkaügyi jogvitákról szóló törvény 211. cikkének utolsó bekezdése alapján részesül.

[...]

(2) Az ítéletben, a munkaügyi hatóság határozatában vagy az ezeket kiegészítő bírósági határozatban a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 50. és 51. cikkével összhangban elbocsátás vagy a munkaszerződés megszűnése alapján a munkavállalónak megítélt összeg kártérítési követelésnek minősül.”

- 17 A nevezett királyi rendelet 28. cikkének (3) bekezdése értelmében a bérgarancia-alapból való juttatásra vonatkozó igény elutasításának indoka lehet „ha joggal való visszaélésre vagy a törvény kijátszására kerül sor, valamint ha a juttatás folyósítása azért nem indokolt, mert megállapítást nyer, hogy a munkavállalók és a munkáltatók közös érdekből a fizetéseképtelenségre utaló jogi helyzet látszatát hozták létre abból a célból, hogy megszerezzék a bérgarancia-alap juttatásait.”

A munkaügyi jogvitákról szóló törvény

- 18 A Ley de Procedimiento laboral (munkaügyi jogvitákról szóló törvény) átdolgozott szövegének jóváhagyásáról szóló, 1995. április 7-i 2/1995 királyi rendelet (BOE 86. sz., 1995. április 11., 10695. o., a továbbiakban: LPL) 63. cikke előírja, hogy a bírósági eljárást megelőzően közigazgatási szerv előtti békéltető eljárást kell lefolytatni.
- 19 Az LPL 84. cikke előírja, hogy amennyiben az egyeztetés ez előtt a szerv előtt nem jár sikerrel, az illetékes igazságszolgáltatási szerv előtt kötelező újabb békéltető eljárást lefolytatni.

Az alapügy

- 20 Az Olaso Valero által elbocsátása tárgyában indított eljárás keretében a 16. sz. Juzgado de lo Social de Valencia (Spanyolország) előtt 1999. december 15-én létrejött egyezséggel megállapítást nyert, hogy a Valls y Lorente SL (a továbbiakban: Valls) jogellenesen bocsátotta el Olaso Valerót. Mindezek alapján a Valls kötelezettséget vállalt arra, hogy megfizeti Olaso Valero részére a „salarios de tramitación”-t, valamint folyósítja a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítést. Ezt a munkavállaló elfogadta.
- 21 Mivel a megállapodás szerinti napon a Valls nem folyósította a fenti kötelezettségvállalás alapján esedékes összegeket, a 3. sz. Juzgado de lo Social de Valencia (Spanyolország) 2000. február 10-én a kötelezettségvállalás végrehajtását elrendelő végzést hozott. Ugyanezen bíróság 2001. szeptember 21-i végzésével fizetéseképtelenné nyilvánította a Vallsot. Ezt a végzést közzétették a felekkel és a Fogásával.
- 22 Ezt követően Olaso Valero kérte a Fogásától a garanciális juttatások kifizetését, amelyet az 2001. október 30-i határozatával megtagadott. Jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítésről lévén szó a Fogassa arra hivatkozott, hogy az ezen a címen követelt összegekről olyan egyezségben állapodtak meg, amelyet — összhangban az 505/85 királyi rendelet 14. cikke (2) bekezdésének rendelkezésével — egyéb ítélet, munkaügyi hatóság határozata vagy ezeket kiegészítő bírósági határozat nem hagyott jóvá.
- 23 Olaso Valero a Fogasa fenti határozatával szemben a 16. sz. Juzgado de lo social de Valenciához fordult, amely 2003. március 20-i végzésében elutasította a keresetet.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 24 Előzetes döntéshozatalra utaló határozatában a Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, amelyhez az említett elutasító végzés ellen fellebbezéssel fordultak, megállapította, hogy a C-442/00. sz. Rodríguez Caballero-ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletében (EBHT 2002., I-11915. o.) a Bíróság már foglalkozott a „salarios de tramitación” kérdésével.
- 25 A jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítéssel kapcsolatban az említett bíróság rámutat, hogy a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 28. cikke alapján a „díjazás” fogalma a spanyol jogban nem feltétlenül korlátozódik kizárólag a munkabérre, mivel a díjazás lehet „bérjellegű” és „egyéb juttatás” is.
- 26 A Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 26. és 27. pontja alapján a kérdést előterjesztő bíróság első kételyét a 80/987 irányelvnek a jogellenesen elbocsátott munkavállaló részére kifizetett kártérítésre vonatkozó általános alkalmazásával kapcsolatban fogalmazza meg. Elsősorban arra hivatkozik, hogy a 2002/74 irányelv vezette be a 80/987 irányelv 3. cikkébe az „amennyiben a nemzeti jog ezt előírja, a végkielégítést is a munkaviszony megszűnése esetén” utalást. Tehát a 80/987 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése olyan időszakokhoz kapcsolja a díjazásra vonatkozó fizetési kötelezettséget, amelyek nem férnek össze a kártérítés gondolatkörével. Hacsak a díjazás fogalmát a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 28. cikke alapján teljesen újra nem értelmezzük úgy, hogy az a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítést is magában foglalja, a spanyol jogból az következik, hogy a 80/987 irányelv nem terjed ki rá, mivel e tekintetben a nemzeti jogszabályi rendelkezések a munkavállalókra nézve kedvezőbbek a közösségi szabályozásnál.
- 27 A kérdést feltevő bíróság a Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 30., 31., 32. és 33. pontjában említett, az egyenlőség és a hátrányos megkülönböztetés tilalma általános elvének tiszteletben tartásával kapcsolatban is

kétélyeket fogalmaz meg. Szerinte ha a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikkét és az 505/85 királyi rendelet rendelkezéseit a közösségi jog hatálya alá tartozónak tekintjük, abból az következik, hogy — akárcsak a „salarios de tramitación” esetében — ha a továbbfoglalkoztatás elmaradása esetén valamennyi jogellenesen elbocsátott munkavállaló — azok is, akik elbocsátásának jogellenességét bírósági ítélet megállapította, illetve azok is, akik a jogellenes elbocsátás előzetes elismerése alapján egyezséget kötöttek — egyaránt jogosult kártérítésre, akkor a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikkének (2) bekezdése által a bírósági vagy közigazgatási határozattal megállapított kártérítések tekintetében bevezetett korlátozás nem igazolható objektív módon.

28 A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana azt állítja, hogy az 505/85 királyi rendelet 28. cikke (3) bekezdésének megfelelően a Fogasának megfelelő biztosítékok álltak rendelkezésére a csalás elkerülésére. Az LPL 84. cikke alapján történő egyezségkötést szigorúan felügyeli az az igazságügyi hatóság, amelynek azt jóvá kell hagynia. Ez még inkább így van a jelen jogvita körülményei között, mivel itt a garanciaintézet az igazságszolgáltatási szerv előtti tárgyaláson saját maga is elismerte, hogy a követelt összeg pontos, és megfelel a spanyol jogszabályok által előírt felső határértéknek.

29 Mindezek alapján a Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi két kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„1) A jogellenes elbocsátás esetén követelt kártérítés a — 2002/74 irányelv által történt módosítását megelőző megszövegezés szerinti — [...] 80/987 irányelv hatálya alá tartozik-e?”

- 2) Az egyenlőség és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének tiszteletben tartása szempontjából a [munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály] 33. cikke (2) bekezdésében foglalt szabályozást amiatt, hogy az a Fogasa által nyújtott kártérítés folyósításának feltételeként ítélet vagy közigazgatási határozat megletét írja elő, úgy kell-e tekinteni, mint amely objektív módon nem igazolt, és ezért nem alkalmazandó?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 30 A 80/987 irányelv hatályát az irányelv 1. cikke határozza meg. Az irányelv 1. cikkének (1) bekezdéséből és az ezzel összefüggésben értelmezett 3. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az irányelvet csak az olyan munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni, amelyek a 3. cikk (1) bekezdése szerinti díjazásra vonatkoznak (lásd a fent hivatkozott Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítéletet [hivatkozás fent] 26. pontját).
- 31 A 80/987 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése alapján a „díjazás” fogalmát és annak tartalmát a nemzeti jognak kell meghatároznia (a Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 27. pontja). Jelen esetben a nevezett irányelv tehát a spanyol jogra utal.
- 32 Az a tény, hogy a 80/987 irányelv a díjazás kifizetését referencia-időszakokhoz köti, még nem zárja ki a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítésre történő alkalmazását. Ezt a megállapítást támasztja alá az irányelv — a 2002/74 irányelvvel

módosított — 3. cikke is, amely fenntartva a nevezett időszakokra való hivatkozást, kifejezetten utal a munkaviszony megszűnésekor járó végkielégítésre.

- 33 Az első kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a nemzeti bíró feladata annak megállapítása, hogy a „díjazásnak” a nemzeti jog által meghatározott fogalmába beletartozik-e a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítés. Ha beletartozik, akkor az ilyen kártérítések a — 2002/74 irányelv általi módosítást megelőző szövegezésű — 80/987 irányelv hatálya alá tartoznak.

A második kérdéstről

- 34 A nemzeti jogban kerülhetnek meghatározásra a garanciaintézetek által nyújtandó juttatások, tiszteletben kell azonban tartani az alapvető jogokat, köztük különösen az egyenlőség elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának általános elvét. Ez az elv megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérően, kivéve ha a különbségtétel objektív módon igazolható (a Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 29–32. pontja).
- 35 A jogellenesen elbocsátott munkavállalók hasonló helyzetben vannak, mivel továbbfoglalkoztatás hiányában valamennyien jogosultak kártérítésre.
- 36 A spanyol szabályozás alapján a munkavállalók tekintetében alkalmazott eltérő bánásmód — miszerint a Fogasa kizárólag abban az esetben tartozik a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítést megfizetni, ha azt ítélet vagy közigazgatási

határozat állapította meg — csak akkor fogadható el, ha ez az eltérés objektív módon igazolható (lásd ezzel kapcsolatban a Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 34. pontját).

- 37 Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy a Rodríguez Caballero-ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 36–38. pontjában a Bíróság által megvizsgáltakhoz képest az iratok nem tartalmaznak új tényeket. Ebből következően egyetlen olyan meggyőző érvet sem adtak elő, amely indokolná az elbocsátás ítélettel vagy közigazgatási határozattal megállapított jogellenessége esetén és az elbocsátás békéltetési eljárást követően megállapított jogellenessége esetén járó kártérítésekre vonatkozó követelések közötti eltérő bánásmódot.
- 38 A fenti megállapításokat figyelembe véve a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy amennyiben a nemzeti szabályozás alapján az ítélettel vagy közigazgatási határozattal megállapított jogellenes elbocsátásért járó kártérítésre vonatkozó követelések a „díjazás” fogalma alá esnek, akkor az ezzel azonos követeléseket, amelyek a jelen ügghöz hasonlóan békéltetési eljárás során kerültek megállapításra, a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó követelésének, illetve a 80/987 irányelv értelmében vett díjazásnak kell tekinteni. A nemzeti bíróság köteles figyelmen kívül hagyni azt a belső szabályozást, amely az egyenlőség elvének megsértésével a nevezett rendelet alapján ez utóbbi követeléseket kizárja a „díjazás” fogalmából.

A költségekről

- 39 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez utóbbi bíróság dönt a költségekről.

Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A nemzeti bíró feladata annak megállapítása, hogy a „díjazásnak” a nemzeti jog által meghatározott fogalmába beletartozik-e a jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítés. Ha beletartozik, akkor az ilyen kártérítések a — 80/987 irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv általi módosítást megelőző szövegezésű — munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1980. október 20-i 80/897/EGK tanácsi irányelv hatálya alá tartoznak.

- 2) Amennyiben a nemzeti szabályozás alapján az ítélettel vagy közigazgatási határozattal megállapított jogellenes elbocsátásért járó kártérítésre vonatkozó követelések a „díjazás” fogalma alá esnek, akkor az ezzel azonos követeléseket, amelyek a jelen ügyhöz hasonlóan békéltetési eljárás során kerültek megállapításra, a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó követelésének, illetve a 80/987 irányelv értelmében vett díjazásnak kell tekinteni. A nemzeti bíróság köteles figyelmen kívül hagyni azt a belső szabályozást, amely az egyenlőség elvének megsértésével a nevezett rendelet alapján ez utóbbi követeléseket kizárja a „díjazás” fogalmából.

Aláírások